

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **OREA – INVEST, s. r. o.,** se sídlem Svojsíkova 1596/2, Ostrava – Poruba, IČ: 258 42 480, zast. Mgr. Ing. Jiřím Šimečkem, LL.M., advokátem, se sídlem Vladislavova 1390/17, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 2336/8, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 2. 2013, č. j. 15 A 142/2012 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný vydal dne 25. 4. 2008 územní souhlas č. j. MM/SO/S/24375/2008Te ve věci umístění stavby „Koupaliště Brná nad Labem – umístění oplocení“ na p. p. č. 4119/1, 4122/10, 4122/9, 4122/8, 4122/7, 4122/6, 4122/19 v k. ú. Střekov a na p. p. č. 921/4, 921/21, 921/23 a 921/24 v k. ú. Brná nad Labem. Žalobkyně se ve své žalobě domáhala

prohlášení tohoto územního souhlasu za nezákonný, dále toho, aby bylo žalovanému v jeho další úřední činnosti zakázáno z tohoto územního souhlasu vycházet a současně bylo nařízeno obnovení stavu před nezákonným zásahem.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem tuto žalobu usnesením ze dne 6. 2. 2013, č. j. 15 A 142/2012 – 26 odmítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že ve shodě s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010-76) dospěl k závěru, že územní souhlas vydaný dle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je jiným úkonem dle části IV. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a není tedy rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), a jediným možným způsobem ochrany proti případnému nezákonnému územnímu souhlasu je řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být příslušná žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu, nejpozději však do dvou let od okamžiku, kdy k zásahu došlo. Krajský soud však shledal, že žalobkyně nedodržela ani subjektivní, ani objektivní lhůtu k podání žaloby proti nezákonnému zásahu a proto ji na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

[3] Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včasnou kasační stížnost, kterou odůvodnila důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Stěžovatelka v kasační stížnosti upozornila na podle jejího názoru nejednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se právní povahy územních souhlasů. Proti předmětnému územnímu souhlasu totiž dříve nebrojila proto, že jej s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 92/2008 – 76 považovala za rozhodnutí, avšak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve svém usnesení ze dne 18. 9. 2012 čj. 2 As 86/2010 – 76, na něž ve svém rozsudku odkázal krajský soud, k jinému závěru, totiž že územní souhlas není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a ochrana proti němu je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.

[4] Z toho důvodu se stěžovatelka předně domnívá, že nejednotná judikatura Nejvyššího správního soudu vyvolává nejistotu před správními soudy a tím jí byla odepřena ústavně zaručená soudní ochrana před nezákonnými zásahy správních orgánů. Stěžovatelka zejména namítá, že nelze akceptovat stav, kdy by zjevně nezákonný a stále účinný územní souhlas byl nezrušitelný. Pokud si je žalovaný vědom svého porušení zákona, je jeho povinností zjednat nápravu. V této souvislosti pochybuje stěžovatelka o nepodjatosti úředních osob žalovaného, když město Ústí nad Labem je vlastníkem správce koupaliště Brná nad Labem, a současně je i zaměstnavatelem úředních osob žalovaného.

[5] V další části kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval § 84 odst. 1 s. ř. s., protože účinky tvrzeného nezákonného zásahu nepominuly, naopak nadále trvají a prekluzivní lhůta k podání příslušné žaloby tak dle mínění stěžovatelky ani nezačala běžet. To stěžovatelka dokládá i tím, že žalovaný vydal dne 15. 1. 2013 sdělení č. j. MM/SO/S/70460/2013/Te, kterým sdělil, že předmětný územní souhlas není přezkoumatelný dle § 156 odst. 2 soudního řádu správního, čímž rezignoval na snahu

o nápravu svého nezákonného úkonu. Vydáním tohoto sdělení došlo podle názoru stěžovatelky k dalšímu nezákonnému zásahu správního orgánu.

[6] Konečně stěžovatelka v postupu krajského soudu spatřuje i porušení práva na spravedlivý proces zaručeného článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť krajský soud sice konstatoval, že stěžovatelka se nemůže nápravy nezákonného zásahu ve formě územního souhlasu domáhat jinou cestou než podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, ale tuto její žalobu následně odmítl. Ze všech těchto důvodů stěžovatelka navrhla rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s usnesením krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelky odmítnuta.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, *„[j]e-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejprve Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka sice uvedla, že jedním z uplatňovaných důvodů kasační stížnosti je údajná nepřezkoumatelnost napadeného usnesení krajského soudu, aniž by však uvedla, v čem by konkrétně ona vada měla spočívat. Nejvyšší správní soud uvádí, že usnesení krajského soudu je dostatečně odůvodněné a konzistentní a ani ze spisu neshledal žádné okolnosti, které by vedly k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu.

[12] V daném případě byl předmětný územní souhlas vydán žalovaným dne 23. 4. 2008 a tento územní souhlas byl stěžovatelce znám nepochybně nejpozději k datu 27. 6. 2008, kdy stěžovatelka podala podnět žalovanému ke zrušení předmětného územního souhlasu, jak vyplývá z dokladů, které stěžovatelka připojila k žalobě (konkrétně z usnesení žalovaného ze 17. 10. 2008, č. j. MM/SO/S/58988/2008/TE).

[13] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže (...) návrh byl podán předčasně nebo opožděně.* Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.* Podle odst. 2 posledně citovaného ustanovení *zmeškání lhůty nelze prominout*.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že předmět řízení v této věci vymezila stěžovatelka v žalobě ze dne 19. 12. 2012 tak, že se domáhá prohlášení územního souhlasu z 23. 4. 2008 za nezákonný. Předmětem soudního řízení tak nejsou další úkony žalovaného, které nyní stěžovatelka namítá v kasační stížnosti (konkrétně sdělení žalovaného z 15. 1. 2013, případně předchozí úkony správních orgánů v rámci přezkoumávání předmětného územního souhlasu podle § 156 odst. 2 správního řádu). Proto se krajský soud ani Nejvyšší správní soud nemohou těmito úkony, respektive jejich případnou povahou a zákonností, v tomto řízení zabývat.

[15] Je třeba uvést, že stěžovatelka nesprávně uvádí, že byla omezena v přístupu k soudu v důsledku údajně nejednotné judikatury Nejvyššího správního soudu. Judikatura Nejvyššího správního soudu ve věci soudní obrany proti územnímu souhlasu nebyla nejednotná, nýbrž v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. došlo výše citovaným usnesením rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 86/2010 ke změně právního názoru Nejvyššího správního soudu. K tomu je třeba dále poznamenat, že tato změna právního názoru Nejvyššího správního soudu nemohla stěžovatelku nijak poškodit. Ať by totiž byl předmětný územní souhlas pokládán za správní rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., v obou případech by bylo nutno žalobu stěžovatelky proti úkonu žalovaného z doby před více než čtyřmi lety pokládat za opožděnou. Stěžovatelka ani neuvádí, jakým konkrétním způsobem by se jí měla změna právního názoru Nejvyššího správního soudu ve věci soudního přezkumu souhlasů podle stavebního zákona dotknout.

[16] Nejvyšší správní soud i přes výše uvedené odkazuje na svou ustálenou judikaturu, podle které „*časové omezení práva podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, obdobně jako je tomu u jiných procesních prostředků, příslušnou zákonnou lhůtou není samoúčelné, naopak, je výsledkem spravedlivé rovnováhy mezi ochranou práv žalobce na straně jedné a ochranou právní jistoty na straně druhé. Pravomocné rozhodnutí správního orgánu vytváří právní účinky pro své adresáty i pro orgány veřejné moci, v řadě případů na něj navazují další správní rozhodnutí či jiné právně významné skutečnosti, bylo by proto neúnosné, kdyby možnost zrušit či změnit takové rozhodnutí, ať již na základě mimořádných opravných prostředků či dozorčích prostředků ve správním řízení nebo cestou správní žaloby, nebyla omezena příslušnými lhůtami. Běh této lhůty, který musí být jednoznačně stanoven zákonem, pak nemůže záviset na takové okolnosti, jakou je stav a případné následné změny judikatury, a to ani v otázce přípustnosti samotné žaloby*.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 11/2011-79). I kdyby bylo možné dovodit, že stěžovatelka zmeškala lhůtu pro podání žaloby z omluvitelných důvodů (což v daném případě ze spisu nevyplývá), podle § 84 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu nelze prominout.

[17] Dále Nejvyšší správní soud odkazuje i na další relevantní prejudikaturu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 Aps 6/2012-29, vyplývá, že ani z novely s. ř. s. provedené s účinností k 1. 1. 2012 zákonem č. 303/2011 Sb. nelze dovodit, že by rozšíření soudního přezkumu i na zásahy, které již netrvají (určení toho, že zásah byl nezákonný) vedlo k možnosti napadnout u soudu zásah, který před účinností novely nebylo možné účinně žalovat (neboť byl ukončen), ale u něhož již lhůta pro podání žaloby uplynula před 1. 1. 2012. Stejně tak v rozsudku stejného soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293, je uvedeno, že (subjektivní) lhůta pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu běží od okamžiku, *„kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.“*.

[18] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací stěžovatelky, že zásah v podobě účinků údajně nezákonného územního souhlasu stále trvá, a proto nelze dovozovat uplynutí lhůt k podání žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle § 84 s. ř. s. Jak bylo již výše uvedeno, počátek subjektivní lhůty pro podání žaloby je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o vydání předmětného územního souhlasu, tj. v daném případě nejpozději dnem 27. 6. 2008. Objektivní lhůta začíná běžet dnem vydání územního souhlasu. Trvání důsledků zásahu přitom nemůže být pro účely posouzení včasnosti žaloby nijak zohledněno. Nejprve Nejvyšší správní soud pokládá za potřebné rozlišit mezi trváním nezákonného zásahu a trváním důsledků nezákonného zásahu v případě územního souhlasu. Zásahem správního orgánu je nutno rozumět samotné vydání kolaudačního souhlasu, tj. jednorázový úkon správního orgánu. Územní souhlas nabývá účinků doručením žadateli a jeho účinky (tj. důsledky takového zásahu) trvají po dobu stanovenou v § 96 odst. 7 stavebního zákona (ve znění do 31. 12. 2012), respektive v případě realizace záměru povoleného územním souhlasem po dobu trvání tohoto záměru. Nelze však v žádném případě dovozovat, že by bylo možné podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem kdykoli po dobu trvání důsledků takového zásahu.

[19] Takový výklad by byl nesmyslný i ve světle rozboru vývoje zákonné úpravy obsažené v díle 3 hlavy II části třetí s. ř. s., který provedl krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení. Ustanovení § 82 s. ř. s ve znění před novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. vyžadovalo pro projednatelnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu trvání zásahu nebo jeho důsledků. Pokud by běh lhůt pro podání takové žaloby měl být vázán na kterýkoli okamžik, kdy trvají důsledky nezákonného zásahu, pak by za právní úpravy účinné před citovanou novelou nikdy nemohlo dojít k odmítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem pro opožděnost. Buď by žaloba byla nepřípustná proto, že nezákonný zásah ani jeho důsledky již netrvaly, nebo, pokud by trvaly, by žaloba byla vždy včasná, neboť lhůty pro podání žaloby by vlastně dosud nemohly začít běžet. Takový závěr by byl zjevně absurdní, což potvrzuje nesprávnost výkladu, jehož se stěžovatelka domáhá, totiž že běh lhůt pro podání žaloby není spojen s okamžikem vzniku zásahu (respektive s vědomostí žalobce o tomto), nýbrž že lze žalobu podat kdykoli, dokud důsledky zásahu trvají (a zřejmě ještě i poté do uplynutí lhůt počítaných od ukončení důsledků zásahu).

[20] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že výklad lhůt pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem tak, jak předestřela stěžovatelka, by byl v naprostém rozporu s ochranou právní jistoty a nabytých práv třetích osob. Pokud totiž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení ve věci sp. zn. 2 As 86/2010 definoval právní povahu souhlasů vydávaných stavebním úřadem podle stavebního zákona a možnosti soudního přezkumu těchto souhlasů, naprosto tím nemínil umožnit zrušení těchto souhlasů iniciovat komukoli a kdykoli. Vedle vymezení věcné aktivní legitimace jsou to právě lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s., jejichž účelem je zajištění spravedlivé rovnováhy mezi právem na soudní ochranu žalobce (tj. osoby tvrdící přímé zkrácení na svých právech nezákonným zásahem ve formě vydaného územního souhlasu) a právní jistotou, respektive ochranou nabytých práv toho, komu stavební úřad povolil jeho záměr územním souhlasem. Stanovení zákonných lhůt je rovněž v souladu se zásadou bdělosti (*vigilantibus iura*), která vyžaduje, aby práva (obrana) dotčených osob byla uplatněna včas, tj. ve stanovené době poté, co se tyto osoby o svém dotčení dozví.

[21] Z téhož důvodu výklad ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s., který provedl a aplikoval na daný případ krajský soud, není ani v rozporu s právem na soudní ochranu garantovaným v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Stanovení lhůt, v jejichž rámci je nutné právo u soudu uplatnit, je součástí „podmínek a podrobností", které Listina přenechává k úpravě obyčejnému zákonu (srov. čl. 36 odst. 4). Svoji judikaturu ve věci omezení práva na soudní ochranu lhůtami výstižně rekapituloval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 10. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 16/12, kde uvedl, že je nutné *„v prvé řadě vyjít ze smyslu a účelu existence právního institutu lhůty. K tomu přitom již Ústavní soud konstatoval, že '[jeho smyslem] je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (což hraje zejména důležitou roli z hlediska dokazování v případech sporů), urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Tyto důvody vedly k zavedení lhůt již před tisíci lety' [srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Rozsah ústavního přezkumu zákonných ustanovení zakotvujících lhůty pak Ústavní soud vymezil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/2000 ze dne 6. 6. 2001 (N 84/22 SbNU 205; 279/2001 Sb.), kde uvedl, že v rámci kontroly ústavnosti 'může pouze rušit neústavní předpisy, případně jejich části, není však jeho úkolem reparovat následky, které nastaly tím, že navrhovatel neuplatnil své právo ve stanovené lhůtě. Rušení lhůt porušuje zásady právního státu, neboť významně zasahuje do principu právních jistot, který je jednou ze základních náležitostí současných demokratických právních systémů. Lhůta sama o sobě nemůže být [podle Ústavního soudu] protiústavní. Může se však takto jevit s ohledem na konkrétní okolnosti.' Protiústavnost lhůty může být konstatována teprve v dialogu s konkrétními okolnostmi posuzované věci [srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2005 sp. zn. Pl. ÚS 6/05 (N 226/39 SbNU 389; 531/2005 Sb.)]."* V posuzované věci pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s. nejsou v žádném případě nepřiměřeně krátké a že ani jejich výklad správními soudy nevede k odepření práva stěžovatelky na přístup k soudu. Naopak je nutné poukázat na to, že stěžovatelka svého práva bránit se proti předmětnému územnímu souhlasu v předepsaných lhůtách nevyužila. V takovém postupu stěžovatelce nikterak nebránila skutečnost, že v rozhodné době neexistovala žádná judikatura, která by stěžovatelce dávala konkrétní návod, jak v dané věci postupovat (zda žalobou na ochranu proti nečinnosti, žalobou proti rozhodnutí správního orgánu nebo podáním odvolání proti územnímu souhlasu). Stěžovatelce přinejmenším nic nebránilo použít např. všechny v úvahu přicházející uvedené prostředky obrany. Pokud stěžovatelka

v rozhodnou dobu nečinila nic, nemůže nyní (po čtyřech letech) zmeškání lhůt napravit tím, že se bude dovolávat práva na soudní ochranu.

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že podnět ke zrušení územního souhlasu podle § 156 odst. 2 správního řádu nelze považovat za jiný prostředek ochrany nebo nápravy, který by byla stěžovatelka povinna vyčerpat před podáním žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s. a který by umožňoval počítat lhůtu k podání žaloby až od okamžiku, kdy je žalobci oznámeno, že správní orgán tomuto uplatněnému prostředku nápravy nevyhověl (srov. analogicky námitky proti zahájení daňové kontroly dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS). Ve věci územního souhlasu takový prostředek ochrany nebo nápravy, který by dotčená osoba mohla uplatnit u správního orgánu, neexistuje. Nejvyšší správní soud se v řešené věci shoduje s názorem vysloveným v obdobné věci (žaloba na ochranu před nezákonným zásahem ve formě sdělení o neprovedení zápisu práva do katastru nemovitostí záznamem) Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 Aps 2/2011-53, kde bylo uvedeno, že prostředkem ochrany nebo nápravy není ani stížnost podle § 175 správního řádu, ani podnět ke zrušení úkonu podle § 156 odst. 2 správního řádu ani podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu. Ve všech uvedených případech se totiž jedná o instituty na danou věc nedopadající, respektive o prostředky dozorčího práva, a případná náprava, kterou je možné v návaznosti na tyto instituty dosáhnout, závisí pouze na úvaze správního orgánu a je nenároková.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem správně vyložil a aplikoval ustanovení § 84 odst. 1 s. ř. s. V případě, že žalobce brojí proti územnímu souhlasu žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s., pak objektivní (dvouletá) lhůta pro podání žaloby běží ode dne, kdy byl územní souhlas vydán. Subjektivní dvouměsíční lhůta pak začíná běžet ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o vydání územního souhlasu. V posuzovaném případě tedy subjektivní lhůta pro podání žaloby skončila nejpozději 27. 8. 2008 a objektivní lhůta skončila dne 25. 4. 2010. Protože stěžovatelka podala žalobu prostřednictvím poštovní zásilky podané na poště dne 19. 12. 2012, lze v souladu s názorem krajského soudu konstatovat, že stěžovatelka zmeškala objektivní i subjektivní lhůtu pro podání žaloby, a její žaloba tedy byla správně krajským soudem odmítnuta.

[24] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

[25] O nákladech pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, stěžovatelka pak úspěch ve věci neměla. Proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

4 Aps 1/2013

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu